

ANTON REIGERS,

OF

EERLIJK DUURT HET LANGST.

DOOR

B E T S Y.

Derde Druk.

NIJKERK,
G. F. CALLENBACH.

I.

„Anton, je zult er van daag weer alleen op uit moeten,” zei de oude Reigers tot zijn kleinzoon, een knaap van ongeveer dertien jaren. „Het gaat nog maar niets goed. Ik heb van nacht geen oog dicht gehad, en ben zoo stijf dat ik onmogelijk de straat op kan.”

„Ik heb er niet veel zin in, grootvader,” antwoordde de knaap met een gezicht, dat volkomen met zijn woorden in overeenstemming was.

„Ja jongen, zin of geen zin; er moet wat verdiend worden; dat begrijp je toch.”

„Als ik maar wat verdiende, grootvader. Maar als het zoo gaan moet als gisteren! Toen heb ik den heelen dag geloopt en me eigen schor geschreeuwd, en toch zoo goed als niemendal thuisgebracht.”

„Hoe komt dat dan, jongen? Als we samen gaan, hebben we toch meestal geen klagen.”

„Wel grootvader, de menschen vinden me zeker nog te klein. Ze denken dat ik het niet kan; dat heb ik wel gemerkt aan dien slager. Ik dacht: kom, ik zal eens aan dien man vragen of zijn mes niet eens geslepen moet worden. „Nee, ventje, dankje wel,” zeide ie, „dan kon ik het zeker niet meer gebruiken.” Een poosje later vraag ik aan een vrouw of ze geen scharen te slijpen had, en toen was het alweer: „Moet jij scharen

slijpen, jongen? Bederven, dat lijkt er misschien meer naar, hé? Neen, daar waag ik mijn schaar niet aan.”

Grootvader glimlachte. Wacht maar, jongetje; je zult nog wel meer ondervinden eer je zoo oud ben als ik,” zei hij. „Je moet je zoo gauw niet uit het veld laten slaan. Als ik dat gedaan had, was ik er nooit gekomen. Probeer het nog maar eens, hoor; misschien zal het van daag wel beter gaan.”

Anton begreep wel dat het er toch van komen moest en zeide niets meer; en toen grootvader een uurtje later opgestaan was, en, aan de vervelooze tafel gezeten, de slappe koffie dronk, die Anton voor hem gezet en ingeschonken had, ging ons vriendje den goeden, ouden Turk wakken, die nog rustig in een hoek van het vertrek lag te slapen, en heden even weinig lust tot den arbeid betoonde als zijn jonge baas.

Deze haalde daarop het stuk roggebrood uit de kast, dat van den vorigen dag was overgeschoten, en legde het op de tafel met een mes er naast. Het boterschaaltje zette hij er maar niet bij, om de eenvoudige reden dat er niets meer op was.

Het ontbijt was zeker niet zeer uitlokkend voor een ziek mensch. De oude man had er dan ook weinig trek in, en zeide tot Anton, terwijl hij met het hoofd wenkte: „Ga je gang maar, jongen.”

„Het is niet grootvader?” vroeg de knaap.

„Nee, ik kan dat brood in de laatste dagen zoo slecht weggrijpen. Als je goede zaken doet, breng dan van middag maar eens een haring voor mij mee, dat is nog wat hartig.”

Het speet onzen kleinen vriend maar half dat grootvader niet at, want had de laatste geen trek, de eerste zoo veel te meer, terwijl zijn ruige makker ook al met zijn neus langs de tafel snuffelde.

Met dezen deelde hij heel eerlijk wat voorhanden was, en toen zij verzadigd waren, neen, laat mij liever zeggen, toen

alles, tot het laatste kruimeltje, op was, liet Turk zich gedwee voor den wagen spannen, en begonnen beiden hun dagtaak.

't Scheen dat grootvader te goede verwachtingen gehad had, want nadat Anton reeds meer dan twee uren door de stad had geloopen, had hij nog slechts een paar stuivers verdiend.

„Dat loopt weer mis, Turk,” klaagde hij, terwijl hij lusteloos tegen zijn wagen leunde; „nu heb ik in al dien tijd pas een paar scharen geslepen en nog geen ééntje verkocht. Er zal wel geen haring op kunnen overschieten. Is me dat een baantje! 't Is nog jammer van mijn schoenen; ik verslijt meer dan ik verdien. Wat zeg jij, Turk? Vind je 't ook niet? Wat laat je je kop hangen. Ben je 't ook moe, oude jongen? 'k Wou dat we maar wat anders te doen hadden, dan Wat zou dat wezen?” riep hij eensklaps op geheel anderen toon, en schoot tegelijkertijd op een klein voorwerp af, dat op korten afstand in het midden der straat op den grond lag. Met fonkelende oogen raapte hij een oogenblik later een beursje op, met een zilver knipje er aan.

„Jongens, dat is geen kleintje, hoor!” riep de verbaasde vinder, toen hij het geopend had, en den eenen rijksdaalder na den anderen er uithaalde. „Eén, twee, drie, vier rijksdaalders! Dat is tien gulden! Kijk eens, Turk, zou je dat wel gelooven? Daar zijn we op eens tien gulden rijk, en het beursje toe! Ik geloof al me leven dat het knipje zilver is. Jawel, daar heb je de keur al. Dat hadden we van morgen niet gedacht! Nu kunnen we voor grootvader haring koopen; wel een heel vaatje; en dan schiet er nog genoeg over om mijn schoenen te laten lappen ook. En jij zult er ook wat van hebben, mijn goede hond; dat beloof ik je. Eten zal je, dat je er wel voor drie dagen genoeg aan hebt; eten dat je zoo dik wordt als een ton. Wat zal grootvader kijken! 'k Wed dat hij nog nooit met zooveel geld op één dag thuisgekomen is. We gaan het hem dadelijk brengen, hoor! Nu, als dat niet gauw verdiend is dan weet ik het niet.”

En Turk keek bij deze toespraak zijn kleinen baas vroolijk aan, en draaide met zijn kop, en kwispelde met zijn staart, als verstond hij er alles van.

Dat men gevonden voorwerpen aan het politie-bureau behoort te brengen, waar de eigenaar ze dan terug kan bekomen, had men Anton, die nog nooit iets van waarde gevonden had, nimmer verteld; en dat, hetgeen hem zoo verblijdde, voor den persoon, wien het gevondene toebehoorde, misschien een oorzaak van even groote droefheid was, daaraan dacht hij in zijn overmatige blijdschap niet. „Wij zijn tien gulden rijk, en nu kunnen we straks eens lekker eten,” dat was de eenige gedachte die den hongerigen knaap op dat oogenblik vervulde, en hem den naasten weg naar grootvaders woning deed inslaan.

Eenige straten verder gekomen, ontmoette hem een dienstmeisje, dat heel langzaam liep, terwijl zij onafgebroken naar den grond tuurde, alsof zij plan had al de straatsteenen te tellen.

„Zeg, jongen, heb jij soms geen beursje gevonden?” vroeg zij den kleinen scharenslijper met een bedrukt gezicht.

Anton verschrikte op die vraag. Hoe kon het in zija geval ook anders; zij stond in zulk een nauw verband met zijn pas verkregen geluk. Dáár had hij nu in 't geheel niet op gerekend. Een oogenblik stond hij in beraad. Wat zou hij doen? Zei hij „ja,” en gaf hij het gevondene terug, dan was hij weer even arm als te voren; en zei hij „neen,” — maar foei! dat was een slechte gedachte; dan zou hij immers liegen, en stelen er bij; want het te houden, niettegenstaande hij wist van wie het was, zou met een diefstal gelijk staan. En liegen en stelen mocht hij niet.

„'t Was een zijden beursje met een zilver knipje er aan,” ging het meisje voort. „Er zaten wel vier rijksdaalders in.”

„Is het dit?” vroeg Anton, reeds vooruit wetende wel antwoord er volgen zou, en haalde noode het bewust-

werp uit zijn zak, hetwelk hij het meisje toonde, die er terstond haar eigendom in herkende.

Of zij blij was op het gezicht er van! Het beursje was nog een erfstuk van haar grootmoeder, en het geld was van haar juffrouw, voor wie zij een rekening betalen moest. De arme meid wist geen raad, toen zij, in den winkel staande, tot de ontdekking kwam dat zij het verloren had, en had nagenoeg den geheelen weg, al zoekende, terug gemaakt zonder het te vinden.

„Ja, ja, dat is het!” riep zij, en wilde het den knaap terstond uit de handen nemen.

„Wacht even, ik zal je eerst laten zien dat alles er nog in zit,” hernam deze, waarop hij het opende en haar de vier rijksdaalders voortelde, zoowel om haar te overtuigen dat er aan den inhoud niets ontbrak, als om voor het laatst zijn oogen nog eens te vergasten aan de groote zilverstukken, waarmee hij in zijn verbeelding reeds zooveel had gedaan.

„Ja ik zie het, hoor; je bent een eerlijke jongen,” zei het verheugde meisje, en zocht in haar zak naar een footje, want het geld van haar juffrouw was juist gepast. Tot haar spijt had zij echter niets anders bij zich. Een vriendelijk bedankje was dus het eenige wat zij den vinder geven kon, en daarop haastte zij zich weg om haar verloren tijd in te halen, overgelukkig dat alles nog zoo goed afgelopen was.

Anton staarde haar mistroostig na. Wat kan er in zoo'n kort oogenblikje toch veel veranderen! Zooveel achtte hij zich nog de gelukkigste aller scharenslijpers, en nu was al zijn geluk weg, en gevoelde hij zich wel tienmaal armer dan te voren.

„We zijn alles al weer kwijt, Turk,” sprak hij op treurigen toon, terwijl hij den grooten kop van het dier tusschen de beide handen hield, en het in de goedige oogen keek. „Je zult wel mager blijven, arme hond, en grootvader zal vandaag ook wel geen hartig brokje krijgen.” En toen wierp hij weer een

wanhopigen blik op zijn versleten schoenen, waarvan de ééne zoel hem reeds den ganschen morgen nasleepte.

„Hei, jongen, kom eens hier!” hoorde hij op eens achter zich. Het was de stem van mijnheer Beukelaar, die zich juist aan het open raam zijner woning had nedergezet om zijn courant te lezen, en meteen wat van de zoete lentelucht te genieten, toen hij, een blik naar buiten werpend, getuige was van Antons ontmoeting met de eigenares van het beursje.

Haar eerste vraag, luid genoeg gedaan om door den onopgemerkten toeschouwer verstaan te worden, en de wijze, waarop de aangesprokene die vraag aanhoorde, hadden zijn aandacht getrokken, en zijn nieuwsgierigheid naar het verloop der zaak gaande gemaakt.

Een oogenblik had hij op het gelaat van den knaap den strijd gelezen, die in zijn binnenste gevoerd werd tusschen begeerlijkheid en plichtbeef, en tot zijn blijdschap het laatste zien zegevieren. Het blijde gezicht van het meisje, toen zij het verlorene weer in haar bezit zag, had bij den goeden man zelf ook een glimlach te voorschijn geroepen; doch de innige teleurstelling, waarmee de eerlijke vinder het geld zag verdwijnen, en de weemoedige toon, waarop hij vervolgens zijn mageren hond toesprak, hadden hem getroffen. Hij had een goeden dunk van dien kleinen scharenslijper gekregen, en al wist onze vriend bij ondervinding, dat, bij het betrachten van onzen plicht, die stem daarbinnen, die zoo stilletjes tot ons zegt: „ge hebt goed gehandeld,” de beste belooning is, toch wilde hij den knaap gaarne een blijkje zijner goedkeuring schenken, al zou hij er nu juist niet bijzeggen, waaraan hij dat te danken had.

„Kom maar eens aan het raam, beste jongen,” sprak hij toen Anton naderbij kwam. „Kijk eens, kan jij dat zakmes niet eens netjes voor me slijpen?”

„Zeker meneer, asjeblijft,” zei Anton, blij dat hij ten minste weer wat te doen kreeg.

„Maar goed scherp, hoor! Heb je van daag al veel verdiend?“
„Bitter weinig, meneer. Eén dubbeltje in 't geheel; en ik loop al den heelen morgen.“

„Zoo? Ik dacht dat ik je zooveen rijksdaalders had zien tellen.“

„O ja, meneer, maar dat was *mijn* geld niet,“ hernam Anton met een somber lachje, en vertelde toen verder wat wij reeds weten.

„Waarom heb je het maar niet gehouden?“ vroeg mijnheer Beukelaar, om eens te weten te komen uit welk beginsel de knaap gehandeld had. „Je hadt het toch zeker wel kunnen gebruiken, niet waar?“

Met de grootste verwondering zag Anton zijn ondervrager aan, en antwoordde openhartig:

„Maar meneer, dat mocht toch niet. Het geld was van die meid.“

„Had zij dan gezien dat je het gevonden hadt?“ vroeg mijnheer Beukelaar, die zich nog altijd zoo hield.

„Neen, meneer, dat niet; maar Onze Lieve Heer had het toch gezien, en Die had het zeker niet goed gevonden als ik het stillletjes gehouden had, want liegen en stelen mag toch niet.“

„Hoe weet je dat?“

„Dat heeft mijn moeder mij altijd geleerd, meneer.“

„Braaf zoo, jongen!“ sprak nu mijnheer Beukelaar, terwijl hij den knaap goedkeurend aanzag. „Ik ben blij dat je die les zoo goed onthouden hebt. Je moeder heeft gelijk, hoor. Neen, liegen en stelen mogen we niet; dat is groote zonde, al zou geen mensch er ooit achter komen. En de Heer hoort en ziet ons altijd, ook waar niemand ons kan gadeslaan. Vergeet dat maar nooit, mijn jongen; die gedachte zal je voor veel kwaad bewaren; en dank den Heer dat je zoo'n goede moeder hebt. Je moet maar altijd zoo blijven luisteren naar wat zij je zegt.“

„Moeder is al twee jaar dood, meneer,“ zei Anton treurig; „en vader is een half jaar geleden gestorven.“

„Arme jongen. Bij wien woon je dan nu?“

„Bij mijn grootvader, meneer.“

„En moet je nu scharenslijper worden?“ vroeg mijnheer Beukelaar, die het blijkbaar jammer vond van den jongen.

„Och ja, meneer; dat is grootvader ook,“ antwoordde de knaap, de schouders ophalend, alsof hij zeggen wilde: Wat kan ik er aan doen. „We gaan anders altijd samen, maar nu is grootvader ziek,“ en daarop liet hij een beschrijving volgen van den armoedigen toestand, waarin zij gedurende de laatste dagen verkeerden, niet zoozeer om het medelijden van dien rijken heer op te wekken, als wel uit behoefte om zijn nood nog aan iemand anders te klagen dan aan Turk, die hem wel goed verstond, maar nooit eens wat terug zei.

„En dan pas één dubbeltje verdiend; en dat nog al voor een zieken grootvader?“ zei mijnheer Beukelaar. „Dat is toch wat al te erg! Komaan, laat eens zien wat je kunt, en slijp eens gauw dat mes voor me.“

Anton toog terstond aan het werk. Het ging hem alles vlug van de hand, en mijnheer Beukelaar was er over tevreden.

„Daar heb je eer van,“ zei hij, na het mes eens goed bekeken en geprobeerd te hebben. „Ziedaar; meer zal het zeker niet kosten.“ En dit zeggende legde hij een rijksdaalder in Antons hand.

Deze bekeek het geldstuk met stomme verbazing, en kon niet helpen er heel eventjes bij te denken: „Zou die meneer wel goed bij zijn hoofd zijn?“

„Nu, je hoeft hem niet zoo te bekijken; hij is echt,“ zei mijnheer Beukelaar glimlachend.

„Maar meneer, het is . . . u geeft veel te veel. Het slijpen kost maar een stuiver. Hier kunt u wel een nieuw mes voor krijgen.“

„Ja, ja; ik weet het. Een stuiver voor het slijpen, en voor

de rest mag je een versterking voor je zieken grootvader koopen, des te gauwer zal hij beter zijn. Vertel me maar eens waar je woont, dan kom ik eens kijken of het goed geholpen heeft."

Anton gaf nauwkeurig grootvaders naam en woonplaats op. Het was nog al ver; wel drie kwartier buiten de stad, maar gemakkelijk te vinden. Meneer moest maar vragen naar „Reigers, den scharenslijper," zei hij, dan hielp een klein kind hem terecht; en na den vriendelijken geveer nogmaals zoo goed hij kon voor zijn mildheid bedankt te hebben, spoedde hij zich naar grootvader, voor wien hij zich, in den eersten vischwinkel dien hij langs ging, het „hartige brokje" aanschafte.

„Nu hebben we toch nog een goeden dag, Turk," sprak hij, terwijl hij op nieuw met een paar vroolijke oogen zijn rijksdaalder bekeek. „We moesten maar wat meer zulke klanten hebben, dan waren we gauw rijk. Maar eerst waren we toch nog rijker. Toen hadden we er vier, behalve het mooie beursje, en nu maar één; dat scheelt nog al wat. Maar ik ben toch blij dat ik ze niet gehouden heb; ik had er zeker zoo gerust niet naar kunnen kijken. Jongen neen, hoor! ik zou dien éénen niet graag voor al de andere willen ruilen. Dat is nu *mijn* geld; en al kwam de heele wereld er nu op af, dan zou ik ze allen onbevreesd in de oogen durven zien, en zeggen: Ik heb hem eerlijk gekregen. En dat zou Onze Lieve Heer dan zeker wel goedvinden.

II.

ongeveer een maand later wandelde mijnheer Beukelaar den weg naar Reigers woning op.

Zooals wij weten had het hem op het eerste gezicht al aanstonds toegeschenen dat er in Anton, met zijn

schrander gezicht, iets meer zat dan een gewoon scharenslijper, en om dat eens te onderzoeken had hij hem destijds dat bezoek beloofd.

Zooals het echter wel meer gaat, was er in de eerste dagen niet van gekomen, en later was het hem geheel door het hoofd gegaan, tot op zekeren dag het gezicht van zijn zakmes hem den kleinen scharenslijper weer te binnen bracht; en sedert dien tijd verloor hij hem niet meer uit de gedachten. Hij begon dit meer en meer te beschouwen als een wenk van den Heer, om zich het lot van den ouderloozen knaap, met wien hij zoo ongezocht in aanraking was gekomen, verder aan te trekken, en besloot dus het beloofde bezoek niet langer uit te stellen.

Bij het binnentreden der kleine woning, werd het mijnheer Beukelaar spoedig duidelijk, dat Anton zich, in de beschrijving van hun toestand, aan geen overdrijving had schuldig gemaakt. Grootvader was nog altijd sukkelend, en door de geringe verdiensten verkeerden zij in groote armoede. Dat had hij dan ook reeds van een buurvrouw vernomen, die hem terecht had geholpen, en den zieken tober, zooals zij zeide, zoo nu en dan eens wat eten bracht.

Mijnheer Beukelaar verweet zich dat hij zijn belofte niet eerder was nagekomen, wyl hulp hier bepaald noodig bleek; maar dit verwijt ging tevens vergezeld van het voornemen, zijn verzuim zoo spoedig mogelijk te herstellen.

Anton had den bezoeker terstond herkend, en stelde hem aan zijn grootvader voor, als „de meneer die zoo goed betaalde." De oude man gevoelde zich niet weinig vereerd; en daar hij gaarne praatte, en in mijnheer Beukelaar een geduldig toehoorder vond, begon hij dezen weldra van een en ander op de hoogte te brengen. Hij staakte echter het gesprek toen hij zag dat zijn bezoeker opstond om een ruwe teekening te bekijken, die aan den wand hing, en een bejaard man voorstelde, met een kort pijpje in den mond.

„Kan mijnheer zien wie dat is?” vroeg hij lachend.

„Welzeker,” was het antwoord: „dat zijt gij. Het lijkt sprekend; ik zag het van verre al. Wie is de teekenaar er van?”

„Daar staat hij,” hernam Reigers, op zijn kleinzoon wijzend. „Ja, daar heeft die jongen nu maar schik in. Ik heb al dikwijls gezegd, als ik geld had moest hij teekenen leeren. Daar hangt het portret van onzen ouden Turk; en hij heeft er nog een heeleboel meer. — Laat mijnheer de andere ook eens zien, Anton!”

„Och, grootvader, het is maar zoo'n bestje geknoei,” zei de knaap, een weinig verlegen; maar hij voldeed niettemin aan het verzoek, en haalde verscheidene grootere en kleinere teekeningen voor den dag, die er, bij gebrek aan geschikt papier, wel wat gekreukt en vuil, maar niet onverdienstelijk uitzagen. Sommige waren zelfs, met behulp van een paar stukjes verf uit een oude verfdooz, die zijn buurvrouw uit een harer werkhuizen meegebracht en hem gegeven had, met veel oordeel gekleurd.

„Ik heb wel goed gezien dat die jongen niet voor scharenslijper in de wieg gelegd is,” dacht mijnheer Beukelaar, die in dat geknoei inderdaad de nog ongecoefende hand van den kunstenaar zag, en na ze een tijd lang oplettend te hebben beschouwd, vroeg hij:

„Zou je graag leeren teekenen, jongen?”

„Ik wel, mijnheer,” antwoordde de knaap, met een glans van blijdschap op het gelaat.

„Teekenen?” zei grootvader. „Als ik hem liet begaan zou hij den heelen dag niets anders doen. Dat is zoowat het eenige waar de jongen plezier in heeft. Maar ik zeg altijd maar: Wat niet kan, kan niet. Een mensch is niet voor zijn plezier op de wereld; en het is goed dat hij dit maar vroeg leert, dan valt het hem op zijn ouden dag niet tegen.”

„Dat is zoo, vriend,” zei mijnheer Beukelaar. „Ge hebt dit zelf zeker ook bij ondervinding.”

De oude man knikte veelbeteekenend met het hoofd en zeide: „Dat zal waar zijn, mijnheer. Het is mij in mijn leven zoowat gegaan als Job. Ik had ook van alles: vrouw, kinderen, geld, gezondheid; maar ik heb het één na het ander verloren, zonder kans het ooit terug te krijgen.”

„Dat is treurig, vriendlief. En zijt ge er nu ook zoo onder gestemd als Job? Ge weet, die zei: *De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen, de Naam des Heeren zij geloofd.*”

„Daar scheelt nog al heel wat aan, mijnheer. Ik zal maar net zeggen zooals het is: ik kan voor al die tegenspoeden zoo gemakkelijk maar niet danken.”

„Gemakkelijk gaat dat ook niet, mijn goede vriend; wij moeten het *leeren*; en wij *sullen* het leeren, zoodra wij inzien dat de Heere God, met alles wat Hij ons toezendt, wijze en liefderijke bedoelingen heeft. Maar bij alles wat Job missen moest, bleef hij toch nog rijk, want hij kon zeggen: *Ik weet dat mijn Verlosser leeft*; en wie den Heere Jezus tot zijn deel heeft, bezit meer dan al de schatten der aarde. Wat hij ook verloor, zijn Verlosser kon hem niet ontvallen; en onder het drukkendst leed bleef die verzekering hem tot troost, dat hij, na een leven vol moeite en verdriet, Hem eens in heerlijkheid aanschouwen zou.”

„Dat geluk heb ik er niet bij,” zuchtte Reigers.

„En toch is datzelfde geluk ook voor u te verkrijgen, mijn vriend, want Gods Woord zegt: *Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde, en tot in eeuwigheid.* Wat Hij voor Job was, wil Hij ook voor u zijn. En als ge nu den Heer nog voor niets anders danken kunt, dank Hem dan hiervoor, dat er in den Bijbel staat: *Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe, en dat gij nog leeft, en die goede boodschap nog vernemen kunt.*”

De grijsaard knikte voortdurend met het hoofd. Hij was blijkbaar niet ongevoelig voor hetgeen hem gezegd werd; en

toen zijn bezoeker dat bemerkte, ging hij voort hem te wijzen op den Redder van zondaren, Wiens lust het is genadig te zijn, en Die zelfs den moordenaar aan het kruis, op zijn bede, den ingang in het Paradijs beloofde.

Slechts weinige dagen later kwam de buurvrouw, die door mijnheer Beukelaar tegen een ruime vergoeding met de zorg voor den zieke was belast, hem de tijding brengen, dat de oude man den vorigen avond onverwacht gestorven was. Hij had die laatste dagen maar niet anders gedaan dan bidden, zei ze er bij; en onze vriend, wien het nu op nieuw leed deed, den man niet vroeger te hebben bezocht, hoopte van harte dat het een oprechte tollenaarsbede mocht geweest zijn.

Anton werd na grootvaders dood in het weeshuis opgenomen, waarvan mijnheer Beukelaar regent was; en deze zorgde nu verder dat zijn jonge gunsteling onderwezen werd in hetgeen noodig was ter bereiking van het doel, dat hij zich met hem voorstelde.

Hij werd in zijn verwachting omtrent hem niet teleurgesteld.

Op de teekenschool maakte de knaap snelle vorderingen, en de schilder, van wien hij later onderricht ontving, voorspelde, niet zonder grond, dat zijn leerling weldra een meester in de kunst zou wezen.

Die voorspelling kwam uit, want reeds op jeugdigen leeftijd had Anton Reigers zich als schilder een goeden naam verworven. Zijn schilderstukken werden zeer geroemd, en voor aanzienlijke sommen gekocht; zoodat de arme, kleine scharenslijper van voorheen, eindelijk een beroemd man was geworden, die genoeg verdiende om onbezorgd te kunnen leven.

Hij kon het nauwelijks gelooven, dat hij dezelfde jongen was, die eens in de diepste verslagenheid verkeerd had over het gevonden beursje, dat, welbeschouwd, den grond had gelegd tot zijn tegenwoordig geluk. En als hij dan die gebeurtenis zoo overdacht, en zich verdiepte in het wonderlijk Godsbestuur,

dat vaak aan kleine oorzaken zulke groote gevolgen verbindt, dan zegende hij de nagedachtenis van zijn brave moeder, die hem in zijn kindsheid altijd het goede voorgehouden had; en van den goeden mijnheer Beukelaar, die in die droeve oogenblikken de eerste straal van blijdschap weer in zijn jeugdig hart had doen vallen, welke het begin was geweest van een reeks van weldaden, waarin ook de arme, oude grootvader in zijn laatste levensdagen nog had mogen deelen. Maar bovenal was zijn hart vervuld met oprechte liefde en ootmoedigen dank jegens den Heer, Wiens bewarende hand hem, den ouderloozen knaap in de verzoeking had staande gehouden, en nog immer voortging hem te zegenen en wel te doen.

Want, dit kan ik er mijn lezers gelukkig bij zeggen, het ging onzen jongen schilder niet gelijk het, helaas, sommigen menschen gaat, die den Heer vergeten als de tijd van voorspoed voor hen aanbreekt. Neen, Anton had geleerd dat men ook dan nog arm blijft, zoolang men Jezus mist, hoe hoog men ook overigens bij de menschen staat aangeschreven; en wie dat goed leert, zal geen vrede hebben, eer hij den Heiland, als zijn grootsten Schat, kent en liefheeft.

Hier eindigt de geschiedenis van Anton Reigers; en hoewel het nu niet altijd doorgaat, dat een eerlijke daad hier op aarde reeds in die mate wordt bekroond, dit staat toch vast, dat de Heer een Belooner is van het goede, en dat wij allen, zoo niet hier dan toch hiernamaals, zeker zullen maaien wat wij gezaaid hebben.

